

jenca Rudolfa Kovačič, doma iz Kalobja, ker je svojemu gospodarju, kolarskemu mojstru Gorjancu zažgal dne 23. aprila m. l. hišo ter gospodarsko poslopje. V preiskovalnem zaporu je dejanje priznal in mu je celjsko sodišče prisodilo 5 let robije in odškodnine 21.000 Din. — Zahvala vsem šmarnskim dobrotnikom za uslugo in naklonjenost in milodare, s katerimi ste pomagali nesrečnemu pogorelcu Gorjancu pri gradnji nove stavbe. Najbolj gre zahvala dobremu sosedu Regoršek Benetu za njegovo dobroto ter usmiljenost, katero je nudil Krušičevi in Gorjančevi rodbini.

Bizeljsko. Tukaj je obhajal dne 6. januarja 72letnico Anton Kelher v Gornji Sušici. Vre-mu in dolgoletnemu naročniku »Slovenskega gospodarja« želimo krepkega zdravja še do skrajnih mej človeškega življenja!

Gornjigrad. Kakor je bilo že omenjeno, priredi Katoliško prosvetno društvo v nedeljo dne 15. januarja, ob pol treh popoldne pretresljivo dramo »Prokleta«, za katero vlada vsesplošno zanimanje. Zamišle drame je res nekaj ganljivega, kar mora presuniti vsakega človeka, ter se na naših odrih sploh menda ni igrala, razen v Ratecah na Gorenjskem. Že naslov »Prokleta« razodeva žalostno usodo dekleta, kakršne vrste slučajev tudi danes ne manjka. Gornjegrajski igralci Katoliškega prosvetnega društva torej hočejo zopet pokazati na odru nekaj lepega, zato prav gotovo na veselo svidenje v kaplanijski dvorani v Gornjemgradu. Bog živi!

Iz juga. Kot slovenski vojak, ki služim na jugu naše države, vam hočem opisati, kako smo obhajali Božič. Vsak kristjan, ki je količ-kaj veren, se veseli božičnih praznikov, prav posebno pa mladi ljudje. Tako sem se tudi jaz doma vsakokrat teh praznikov zelo veselil. A tukaj v tujem kraju pa je drugače. Na sv. post smo si napravili božično drevesce ter ga postavili v obednico. Ko smo dobili večerjo, je prišel g. komandant, da nam je častital k Bo-žiču. Tedaj smo tudi prižgali svečke na dre-vescu in Slovenci smo zapeli lepo pesem »Sv. noč, blažena noč«, drugi so pa poslušali. Po večerji smo si še malo zapeli, potem pa smo šli po svojih opravkih: na stražo itd. K pol-nočnici pa žal nismo imeli kam iti, ker tukaj ni nobene katoliške Cerkve, pravoslavna je mala, druge pa so same mohamedanske mo-litnice. Sem si mislil, kako je nočjo veselo po Sloveniji in po vseh katoliških cerkvah. Tu-kaj pa je vse tiho. Na božični dan smo imeli boljše hrano, vsak je tudi dobil lonček vina. Popoldne smo šli malo v mesto pogledat. Spo-vočiti pa vam moram neveselo vest, da je med nami Slovenci neki fant, ki se je ta dan upi-janil. Čeravno ga tukaj skoro nikdo ne pozna, vendar nas sramoti, ker tukaj je zelo malo pijanih ljudi. Prvega pijanca sem videl Slo-venca. Pozneje sem videl pijanih tudi nekaj drugih ljudi. Slovenski fantje, varujte se pi-jančevanja! Kako žalostno je gledati, ako mo-raje mladega vojaka drugi spravljati v kasa-rno, ker sam ne more iti. Saj nič ne stori, ako ga kdo privoščijo, ali vse po pravi meri. Naš rajni škof Slomšek je svaril: »Po pameti ga pijmo, da pameti ne zgubimo! Kak bilo bi gr-šo, če bi ne znali kam domov!«

Viničarski vestnik.

† Ivan Husjak.

Zalostni smo! Po težki bolezni je dne 29. m. l., ob 7. uri zvečer, previden s tolažili sv. ve-re, končal svoje 63letno zemeljsko življenje naš prvi in veliki tovariš-viničar Ivan Hus-

jak. Skromen, nad vse dober in pošten, tih, a požrtvovalen, v stanovski zavesti kot delavec nikdar uklonljiv: to je bil značaj, ki je bil ve-lik med viničarji. Od ustanovitve »Strokovne zveze viničarjev« je bil celih 12 let njen ne-umorni načelnik. Vsled svoje poštenosti in od-ločnosti je imel tudi velik ugled pri vinograd-nikih, čeprav mnogi izmed teh niso nikdar bi-li prijazni njegovemu delu in njegovim ide-jam za zboljšanje položaja viničarskega ljud-stva. Samo radi težke bolezni je bil primoran dati iz rok krmilo »Strokovne zveze viničar-jev« kot načelnik. Obupa in malodušnosti ni poznal, živel in izpopolnjeval se je v trdem delu, v težavah in v vedni borbi. Bil je kakor vijolica med trnjem in plevelom, katere blagi vonj premaguje vso puščobo in mrzlo oko-lice. Kakor ga je bilo v pokretu »Strokovne zveze viničarjev« povsod čuti, videti pa bolj redko, tako je tudi tiho in naglo odšel iz naše sredine. Pogreb dne 31. decembra je bil na-ravnost posebnost. Nič ni bilo posebnih cere-monij, nič govoranc, nobenih društvenih ven-cev. Izraz naše velike žalosti je bil ravno v vsej tej tihoti in molčečnosti, povdaren na poseben način, v današnjih časih samo nam razumljiv, ki smo z njim sodelovali, ki smo in ostanemo njegovi zvesti tovariši, kakor je bil on nam. Sam je želel tako. Taka je bila nje-gova oporoka strokovni organizaciji. »Kadar bo vstajenje, naj pridemo zopet vsi skupaj ta-ko, kot smo bili tukaj«, tako mi je naročil, samo tako je želel, ko sem ga pred dnevi vprašal, kakšne posebne želje ima do »Strokovne zveze viničarjev«, ko čuti, da se bo kmalu u-maknil od tukaj. Kot skrben oče številne dru-žine je bil tudi kot viničar na svojem mestu. Samo enkrat v življenju se je preselil k dru-gemu gospodarju in to pred tremi leti. Povsod mu je bilo celo od inozemcev zaupano od-govorno nadviničarsko mesto v gospodarstvu. Njegova osebnost in njegove vrline bi morale svetiti kot goreča baklja zgleda tako na viničarje same, še bolj pa vsem, ki stoje na vodil-nem mestu današnjega viničarskega stanovs-kega pokreta. Celo knjigo bi se moglo spisati o njem kot vzor-delavcu, viničarju, voditelju in organizatorju. Pa saj je to že pisano v bo-žjo knjigo, kjer je zapisano, da je poleg svoj-ih družinskih in službenih dolžnosti bil tudi vesten v službi praktične ljubezni do bližnje-ga, do sovinčarjev, pri tem pa nikdar ni iskal sebe in svojih osebnih koristi. Rajši je vedno več dal kakor dobil. Predvsem je bil povsod neustrašen borilec za pravice sebi enakih po stanu in delu po načelu, da se naj i na zemlji ustvari kraljestvo Kristusovo, v katerem bodo imeli tudi ročni delavci svoje pravice.

Nepozabni tovariši! Odšel si, zmučen in u-trujen. Odpočij si sedaj v miru božjem. Tvoja borba za ta svet je končana, zasluge, ki jih i-maš za naš bedni viničarski proletarijat, o-stanejo zgodovinske in neminljive. Zemlja, ki si jo v trudu in znoju prekopaval celo svoje življenje in poklično negoval sokove njihovih gor, hrani sedaj Tvoje telo. Duša je šla k Bogu po svoje plačilo in iz nebesnih višav se-daj zre na nas. Za nas moli in prosi nam bla-goslova, ki smo tvoji in ki nas je toliko. Nam nisi umrl. Živiš! Boš živel med viničarskim ljudstvom, vedno kot naš vzornik, ki boš stal pred nami. Tvoji ideji ostanemo zvesti, po tvoji poti bomo hodili še naprej, po tebi za-četemu delu za viničarski rod hočemo pribori-ti zmago. Ne plaši nas trpljenje, ne zapo-stavljanje, ne prezir. Ti si nas vztrajati učil in v borbi bodril — zatorej od tisočev tvojih hvaležnost, nevenljiv spomin tebi, naš veliki tovariš. Slava tvojemu imenu! — Peter Roz-man.

NOVA KNJIGA.

Sv. zakon — vrec življenja. — Pod tem naslovom je izdal g. Franc Zabret, kovorski župnik, 11 govorov, v katerih razpravlja o tej velevažni naravni in božji ustanovi. Danes se svetišče zaka-na oskrunja bolj ko kedaj poprej. Vre-lec življenja se kali. Od tega vrelca je odvisen obstoj in napredek vsakega na-roda, zlasti malega naroda, kakor smo mi Slovenci. Knjižico toplo priporoča-mo. Cena: 20 Din. Dobiva se v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Sovraštvo.

Pobeg iz ječe.

Noč in dan se je trudil in delal. Ka-kor hitro so se razgubili koraki straž-nika, je vzel v roke majhno pilo, ki je žrla železo omrežja. Počasi je napredo-valo delo, jeklo je postalo v roki Boba Gibsona žareče vroče in moral ga je ohladiti. To ga je zadrževalo. Po naporu enega meseca je viselo omrežje le še na dveh železnih palicah. Prihodnji dan je moral prinesiti ali razkrinkanje ali svobodo.

Dan je napočil in minul. Pri večer-nem pregledu je polukal paznik le po-vršno v celico. Vse je bilo v najlepšem redu. Nato se je odstranil. Bob je pri-sluhnil. Baš je čul korake straže nav-zgor po stopnicah. Napravil se je, ka-kor bi spal. Zadnji človek, si je mislil, ki me še bo videl v tem prokletem pek-lu! Koraki so se porazgubili ob koncu hodnika.

Pol ure časa. Jeklenotrdi prsti so se oprijeli zadnjih palic in so jih izruvali iz zida. Železo je štrbunknilo v morje. Straža ob zidu kaznilnice je postala po-zorna. Položaj je bil opasen. Spodaj je čakal vojak z nabito puško in v par minutah je moral stražar mimo in po-vršen pogled na nezamreženo okno mu je moral odkriti načrt za pobeg. In po-tem — adijo svoboda! Moral je skočiti — pognal se je.

Liki težka skala je padel mož v vodo, ki je zletela visoko v zrak. Strel je pa-del, padajoča postava pa je nudila v temni noči slab cilj. Nezadet je brzel begunec proti policijskim motornim čolnom. Zavedal se je, da je izdal strel vse. Za njim se je pognal celi pekel, lov je pričel. Ako bi bili čolni zastraženi, ga bo pomnila straža celo življenje. V kaznilnico ga ne bodo spravili poprej, dokler ne bo našel Johna Gaja.

Čolni so bili nezastaženi. Pognal se je v prvega in sprožil motor. Čoln se je spustil po morju kakor puščica. Bob Gibson je bil prost, za njim pa lovci!

Presneto težak pogon je bil. Pred njim 5 let stara, že zabrisana sled so-vražnika, za njim celo krdelo polici-stov.

Vzrok obsodbe.

V Njujorku se je zgubil. Ni bilo lah-ko beguncu, ki je presedel tako dolgo sam v zaporni celici, da se je spet znašel v vrtincu človeškega življenja. Go-voril je počasi in malo, kakor kak ino-zemec in to je napravilo pozorne stare lopovske tovariše, katere je povpraševal po Gaju.